

БРАТЯ ГРИМ

ХРАБРИЯТ ШИВАЧ

Превод от немски: [Неизвестен], 1995

chitanka.info

Една лятна сутрин млад шивач седял на работната си маса до прозореца и в добро настроение шиел с всички сили.

По едно време по улицата минала селянка и се провикнала:

— Хубав мармалад продавам! Хубав мармалад продавам!

Тези думи погалили слуха на младия шивач. Надникнал той през прозореца и викнал:

— Качи се горе, мила жено, тук ще продадеш стоката си!

Изкачила се жената с тежкия си кош чак на третия етаж при шивача и му отворила всичките си гърнета. Огледал ги той, вдигнал ги едно по едно, помирисал ги и накрая казал:

— Мармаладът ти изглежда добър. Притегли ми стотина грама, мила жено. Е, нищо, ако излезе и осмина от килото.

Жената, която се надявала да продаде много повече от стоката си, му дала, колкото искал, ала си тръгнала доста сърдита и си мърморела нещо под носа.

„Добре ще ми дойде този мармалад — казал си шивачът, — ще ми даде здраве и сили.“

Извадил хляба от шкафа, отрязал си голяма филия и я намазал с мармалад.

„Ще ми се услади — рекъл си той, — но първо да довърша елека и тогава ще хапна.“

Оставил филията до себе си, продължил да шиел и от радост правел все по-големи бодове. През това време миризмата на сладкия мармалад се издигнала нагоре по стената, където били накацали много мухи, примамила ги и те се нахвърлили на рояци върху храната.

— Ей, кой ви е викал? — креснал шивачът и отпъдил неканените гости, но мухите, които не разбирали от дума, не се стреснали, ами налитали още по-многобройни. Накрая шивача го прихванали дяволите, както се казва, грабнал той парче сукно и с вик: „Ще ви дам да разберете!“, нанесъл безмилостен удар върху тях.

Когато отдръпнал ръка и ги преброил, видял, че пред него лежат не по-малко от седем мъртви мухи с изпружени крачка.

„Такъв юнак ли съм бил? — рекъл си той и сам се зачудил на храбростта си. — Това трябва да го узнае целият град.“

Шивачът набързо си скроил и ушил пояс, на който с големи букви извезал „По седем наведнъж“.

„Ама само градът ли? — казал си той. — Не, целият свят трябва да узнае това!“

И от радост сърцето му заподскачало в гърдите като агнешка опашчица.

Препасал шивачът пояса и тръгнал по широкия свят, защото решил, че неговата работилничка е твърде тясна за храбростта му.

Преди да напусне къщата си, той се огледал дали няма да намери нещо, което да вземе със себе си.

Ала като не открил нищо друго, освен буца старо сирене, мушнал я в джоба си. Пред портата зърнал птичка, която се била заплела в храстите, и сложил и нея при сиренето.

После храбро поел на път и понеже бил лек и пъргав, не усещал никаква умора.

Пътят го отвел до една планина и когато момъкът се изкачил на най-високия връх, видял там да седи огромен великан, който се оглеждал спокойно около себе си. Шивачът се приближил смело до него, заговорил го и му казал:

— Добър ден, друже. Виждам, седиш си тук и се любоваш на широкия свят. Аз пък съм тръгнал да си опитам щастието. Искаш ли да дойдеш с мен?

Великанът изгледал шивача с презрение и продумал:

— Голтак! Нищожество!

— Ще видим — отвърнал шивачът, разкопчал дрехата си и показал на великана своя пояс. — Прочети тук кой съм аз!

Великанът прочел „По седем наведнъж“ и помислил, че става дума за хора, които шивачът е убил. Това му вдъхнало малко уважение към дребното човече. Ала решил първо да го изпита — взел в ръка един камък и така го стиснал, че от него прокапала вода.

— Ако си толкова силен — казал великанът, — направи същото!

— Само това ли? — попитал шивачът. — Няма нищо по-лесно за мен.

Бръкнал в джоба си, извадил мекото сирене и така го стиснал, че цялата му саламура изтекла.

— Видя ли — рекъл той, — това май е друго нещо, нали?

Великанът не знаел какво да каже и не могъл да повярва на очите си. Затова взел друг камък и го хвърлил толкова нависоко, че той се изгубил от погледа им.

— Хайде, кривокрачко, направи същото!

— Не е зле, но камъкът накрая все пак падна на земята. Аз мога да метна камък така, че изобщо да не падне.

Бръкнал в джоба си, извадил птичката и я подхвърлил във въздуха. Тя, зарадвана, че е на свобода, се издигнала нагоре, литнала нависоко и не се върнала.

— Как ти се вижда това, друже? — попитал шивачът.

— Признавам, че умееш да хвърляш — рекъл великанът, но да видим дали можеш да носиш нещо тежко.

Завел той шивача до един огромен повален дъб и казал:

— Ако си достатъчно силен, помогни ми да изнесем това дърво от гората.

— На драго сърце — отвърнал дребосъкът. — Ти само качи дънера на рамо, а аз ще нося клоните и шумата, те са по-тежки.

Шивачът се изкатерил на един клон, а великанът нарамил дънера, но като не можел да се обърне и да види какво става зад гърба му, трябвало да носи цялото дърво заедно с шивача. На момъка пък му било много леко и весело на душата и той си заподсвирквал песничката „Към царските порти препускали трима шивачи“, сякаш за него да носи такова дърво било детска игра.

Великанът, след като мъкнал известно време тежкия товар, много се изморил и изревал:

— Слушай, хвърлям дървото!

Шивачът пъргаво скочил долу, хванал клона с две ръце, сякаш е носил дървото през цялото време, и рекъл на великана:

— Такъв голям човек си, а дори такова дърво не можеш сам да носиш!

Те продължили заедно пътя си. Когато минавали покрай една череша, великанът хванал най-високия ѝ клон, където висели най-зрелите плодове, и го навел към шивача, за да може той да яде. Но момъкът бил толкова слаб, че не могъл да удържи клона. Щом великанът го пуснал, той мигом се върнал на мястото си и шивачът полетял във въздуха заедно с него. После тупнал на земята, без да пострада, а великанът му рекъл:

— Какво стана, нямаш ли сила да удържиш една тънка вейка?

— Сила не ми липсва — отвърнал шивачът. — Смяташ ли, че това е кой знае какво за човек, който поваля седмина с един удар?

Прескочих дървото, защото ловци гръмнаха ей там долу, в храсталака. Скочи и ти, ако можеш!

Опитал великанът, но не успял да прескочи дървото, а увиснал на клоните. Така шивачът и този път спечелил.

Великанът му рекъл:

— Като си такъв храбрец, ела с мене в нашата пещера и пренощувай с нас.

Шивачът се съгласил и го последвал. Щом стигнали до пещерата, видели, че там край огъня седят и други великани и всеки държи в ръце по една печена овца и яде. Шивачът се поогледал и си помислил, че тук е доста по-широко, отколкото в неговата работилничка.

Великанът му посочил едно легло и му казал да си легне и да се наспи. Ала леглото било твърде голямо за шивача. Затова той не легнал в него, а се свил в ъгъла.

В полунощ великанът, който помислил, че шивачът е заспал дълбоко, станал, взел един голям железен прът, стоварил го върху леглото и решил, че е утрепал скакалеца. Рано на другата сутрин великаните отишли в гората и съвсем забравили за шивача. Но, не щеш ли, той изскочил пред тях весел и безгрижен. Великаните се уплашили, че ще ги избие до един, и бързо побегнали.

Шивачът продължил пътя си, накъдето го водел острият му нос. След дълго скитане пристигнал в двора на един царски палат и понеже бил вече много уморен, легнал на тревата и заспал. Докато спял, дошли хора, огледали го и прочели на пояса му: „По седем наведнъж.“

— Ах — възкликнали те, — какво търси този герой в нашия мирен край? Сигурно е някой могъщ господар!

Затова отишли и съобщили на царя за него. Казали му, че ако избухне война, този мъж може да им бъде необходим и полезен и че не бива в никакъв случай да му позволяват да си тръгне. Царят изпратил един от придворните си при шивача да му предложи висока военна длъжност, щом той се събуди.

Пратеникът застанал до спящия момък и зачакал. Най-сетне шивачът се протегнал и отворил очи. Тогава придворният му предал царското послание.

— Нали точно затова съм дошъл — отвърнал шивачът. — Готов съм да постъпя на служба при царя.

Приели го с почести и му определили подобаващо жилище. Ала другите военни били настроени зле към шивача и тайно се надявали той да се махне от очите им.

— Къде ще му излезе краят — говорели си те помежду си, — ако се спречкаме с него и той ни отвърне? От един удар ще падат по седмина. Няма да можем да му устоим.

Накрая се решили — отишли всички заедно при царя и го помолили да ги освободи от военна служба.

— Нямаме толкова сили да служим с човек, който поваля по седмина наведнъж — рекли.

Царят се натъжил, че заради едного трябвало да се лиши от всичките си верни служители. Казал си, че би било по-добре никога да не го е виждал, и решил да се отърве от него. Ала не смеел да го уволни, защото се страхувал, че шивачът може да погуби не само него, но и цялата му войска, и сам да се възкачи на царския трон.

Дълго мислил и накрая намерил решение. Изпратил да съобщят на шивача, че понеже го смята за голям герой, иска да му даде важно поръчение. В една гора в царството живеели двама великани, които грабели и убивали, палели и горели всичко наред и изобщо правели големи поразии.

Никой не смеел да се приближи до тях, без да рискува живота си. Ако шивачът успеел да надвие и да убие великаните, царят щял да му даде за жена единствената си дъщеря и половината царство за зестра. С него щели да тръгнат сто конници и да му помагат.

„Това е нещо като за мене — помислил си шивачът, — хубава царска дъщеря и половин царство не се предлагат всеки ден.“

— Ама разбира се — отговорил той, — ще пленя великаните. И не ми трябват стоте конници. Който поваля седмина с един удар, няма защо да се плаши от онези двамата.

Потеглил шивачът и стоте конници го последвали. Когато стигнали края на гората, той рекъл на спътниците си:

— Чакайте тук, аз сам ще се оправя с великаните.

После навлязъл в гората и се огледал наляво и надясно. Скоро зърнал двамата великани. Те спели под едно дърво и така хъркали, че клоните над тях се клатели. Без да се бави, шивачът напълнил джобовете си с камъни и се покатерил на дървото.

Като стигнал до средата, плъзнал се по един клон, спрял точно над главите на заспалите великани и започнал да пуска камъни върху гърдите на единия. Дълго време великанът нищо не усещал, но накрая се събудил, бутнал другаря си и попитал:

— Защо ме удряш?

— Сънувал си — отвърнал другият, — не съм те удрял.

Те пак заспали и тогава шивачът хвърлил камък върху втория великан.

— Какво правиш — викнал той, — защо ме удряш?

— Не те удрям — измърморил първият.

Те се скарали, но понеже били много уморени, скоро млъкнали и отново заспали.

Шивачът избрал най-големия камък и с всички сили го запратил към гърдите на първия великан.

— Това вече е безобразие! — изкрещял той. Скочил като луд и така блъснал другаря си в дървото, че то се разтресло. Другият му отвърнал по същия начин и двамата изпаднали в такава ярост, че изкоренили по едно дърво и започнали да се налагат един друг. Били се, докато накрая и двамата паднали едновременно мъртви на земята.

Тогава шивачът скочил от дървото.

„Какъв късмет — казал си той, — че не изтръгнаха дървото, на което се бях качил, защото тогава трябваше като катеричка да скачам на друго. Но да не губим повече време!“

Той извадил мечата си и намушкал с него великаните. След това се върнал при конниците и рекъл:

— Работата е свършена, светих им маслото. Не беше трудно. Те изскубнаха по едно дърво, за да се бранят, но и това не им помогна, щом насреща им се изправи човек като мен, който поваля по седмина с един удар.

— Не сте ли ранен? — попитали конниците.

— И косъм не падна от главата ми — отвърнал шивачът.

Конниците не искали да му повярват. Препуснали в гората. Там намерили двамата великани, потънали в кръв, а около тях се търкаляли изскубнатите дървета.

Шивачът си поискал обещаната награда, но царят вече съжалявал за дадената дума и се чудел какво да измисли, за да се отърве от този герой.

— Преди да получиш дъщеря ми и половината царство — рекъл му той, — трябва да извършиш още една геройска постъпка. В гората скита еднорог кон, който прави големи пакости. Най-напред трябва да го уловиш.

— От еднорогия кон се страхувам още по-малко, отколкото от двамата великани. „Седем наведнъж“ — това е работа за мен!

Той взел въже и брадва, отишъл в гората и пак казал на всичките си придружители да го чакат по-далече.

Не се наложило дълго да търси еднорогия кон. Той скоро се появил и се спуснал право към шивача, като че искал незабавно да го прободде.

— По-полека, по-полека — казал шивачът, — тия работи така бързо не стават.

Спрял и зачакал, докато животното дошло съвсем наблизко, после ловко отскочил зад едно дърво. Както се бил засилил, конят забил рога си толкова надълбоко, че нямал достатъчно сила да го измъкне и така попаднал в капан.

— Хвана се птичето! — викнал шивачът, излязъл иззад дървото, метнал най-напред въжето около шията на еднорога, след това с брадвата избил рога му от дървото и щом свършил всичко това, повел животното и го предал на царя.

Ала царят все така не искал да му даде обещаната награда и поставил трето условие. Преди сватбата шивачът трябвало да хване един глиган, който правел големи поразии в гората.

— На драго сърце — за мен това е детска игра.

Не взел ловците със себе си и те били доволни, понеже глиганът много пъти така ги посрещал, че те нямали никакво желание да го гонят.

Щом зърнал шивача, глиганът се втурнал към него със запенена зурла и войнствено насочени бивни. Ала пъргавият герой изтичал в един параклис, който се намирал наблизко, и през прозореца пак изскочил навън. Глиганът препускал по петите му, но шивачът чевръсто обиколил параклиса и хлопнал вратата след звяра. Така свирепото животно попаднало в плен. Понеже било прекалено тежко и тромаво, то не можело да скочи през прозореца.

Шивачът повикал ловците да видят пленника със собствените си очи, а той самият отишъл при царя, който сега, ще не ще, трябвало да

изпълни обещанието си и да му даде дъщеря си и половината царство.

Ако знаел, че пред него стои не герой от войната, а обикновен шивач, щяло да го заболи още повече.

И така отпразнували сватбата с много разкош, но с малко радост, а шивача направили цар.

Една нощ младата царица чула съпруга си да говори насън:

— Хей, момче, довърши елека и уший гащите, иначе ще ти отпоря ушите с аршина!

Тя разбрала откъде е дошъл младият господар. На сутринта изплакала мъката си пред своя баща и го помолила да я отърве от мъжа ѝ, който се оказал прост шивач. Царят я утешил и казал:

— Остави довечера вратата на спалнята си отворена. Слугите ми ще чакат отвън и щом той заспи, ще го вържат и ще го качат на кораб, който ще го отнесе далеч оттук.

Ала царският оръженосец, който бил привързан към младия си господар, чул всичко и му разказал за заговора. Шивачът рекъл:

— Направили са си сметката без кръчмаря!

Вечерта си легнал с жена си. Когато на нея ѝ се сторило, че е заспал, тя станала, отворила вратата и пак си легнала. А шивачът се развикал:

— Момче, довърши елека и уший гащите, че ще ти отпоря ушите с аршина! Аз повалих седмина с един удар, убих двама великани, улових еднорога и глигана, че от тези пред вратата ли ще се страхувам!

Щом слугите чули какво говори шивачът, изгубили ума и дума и побегнали, сякаш подгонени от зли духове. Никой вече не посмял да припари до него. И така шивачът царувал до края на дните си.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.